

funne regne disse 10 Millioner som en Kassebeholdning, eftersom de skulle anvendes til Fællesankiggenderne. Der bliver maastee slet Intet tilovers, og naar der saaledes fra Hertugdømmet Slesvigs Kasser er kommet Noget ind til Fællesudgifterne, saa er det jo aabenbart, at det ikke kan have givet nogen Kassebeholdning. Hvis det ikke var medgaaet i dette Aar, saa stod der naturligvis saamange Millioner til Restance som Bidrag til Fællesudgifterne, at det aldrig kunde hjælpe at tale om, at hvad der var indkommet i disse 2 Aar fra Slesvig, skulde være en Erstatning derfor. Jeg mener derfor, at der ikke kan være Tale om Kassebeholdning paa anden Maade end saaledes, som den virkelig er foresunden, og naar det nu engang er afgjort af Regjeringen — thi der er jo slet ikke spurgt den danske Rigsdag, om vi vilde have det afgjort paa denne Maade for de $\frac{2}{5}$ —, at de Penge, som laa i deres Kasser, maatte de bruge og inddrage, — dersom det virkelig skulde være en Fælleskassebeholdning, saa kunde og maatte Regjeringen jo ikke gøre det, saa var det jo Penge, af hvilke vi havde Raadighed over de $\frac{3}{5}$; men der er aldrig talt et eneste Ord til Rigsdagen derom. Dersom altsaa den danske Rigsdag nu vilde sige: ja, da det er skeet, saa finde vi os deri, saa følger deraf ogsaa consequent, at saa maade vi sige: ja, den Beholdning, som var i Kongertgeis Kasse, bestaaende af 5,408,000 Rd., beholde vi; og jeg skal saameget mere raade til, at vi beholde dem, indtil vi see, hvilken Dpgjørelse vi engang faae med Holsteen; thi dersom man nu ogsaa vilde gaee saavidt, at man vilde sige, at der ikke for Diebliffet skulde være en endelig Dpgjørelse, saa vil det dog virkelig være urimeligt, da vi have disse Penge for Diebliffet, at vi nu skulde gaee hen og give en betydelig Sum ud af dem til Hertugdømmerne; og ville vi have den allermindste Sikkerhed for, at vi nogenstunde skulle komme til en eneste Skilling af de Penge, som vi ligesom have udlagt for dem, saa forekommer det mig, at vi idetmindste maatte beholde disse Penge som Noget, vi satte os i Besiddelse af,

indtil de gjorde rigtig Regnskab og Afregning med os. Vilde de betale, hvad de ere skyldige, saa kunne de komme og tale om deres Andeel af disse 5,408,000 Rd., men for ikke. Jeg skulde for mit Vedkommende ikke have Noget derimod; men da der er saa lidt Udfigt til, at vi saae det Allermindste af dem, saa synes det mig, at det vilde være aldeles urimeligt, om vi nu skulde staae en Streg over det Hele og dølge Alt, hvad der er skeet. At det fra Ministeriets Side er blevet betragtet, som om dette skulde være en endelig Afgjørelse, maa jeg slutte af en Dtring, der staaer i Motiverne, der siger, at det er umuligt, at der kan finde en Dpgjørelse Sted fra Krigsaarene. Naar Ministeriet ytrer dette og fremlægger et saadant Lovudkast, saa kan jeg ikke forstaae det paa anden Maade, end at det er Ministeriets Mening, at fra det Diebliff af, vi vedtage denne Lov, skulle vi ikke tale et eneste Ord mere om, hvilket Mellemværende der i snantstel Henseende er imellem os og Hertugdømmerne; saa var dette rigtignok en smut Dpgjørelse, vi kom til: at, efterat vi maastee havde anvendt 30 Millioner paa, hvad Dprøret har draget med sig, saa skulde vi nu ovenikjøbet give dem Penge til, for at der Intet skulde blive talt mere om den Sag. Det er jo ligesom at sætte en stor Præmie paa at gjøre Dprøret. De, som have været troe, og som have paataget sig store Byrder, — til dem kommer man og siger, at de skulle give Penge ovenikjøbet. Jeg troer ikke, at det danske Folk paa nogen Maade kan finde sig deri; thi skulde det blive saaledes ved, maatte det jo være farligt at tænke paa at holde sig til den lovlige Regjering og ville understøtte den hver Gang, der kommer En og vil plante Dprørsfanen. Det var jo saa det Kløgeste at slutte sig til Dprøret og tænke: lad os nu bemægtige os de Penge, der nu findes i Kassen; thi om vi blive overvundne, saa have vi dog disse Penge, og naar de Andre have Noget pr. Kasse, saa ville de komme og dele dem med os. Det synes jeg dog er alt for galt.